

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face, focusing on her eyes and the lower part of her face. Her right eye is closed, and a single drop of dark red liquid, resembling blood, is falling from the inner corner. Her left eye is open, looking directly at the viewer. The skin is pale and has a slightly textured appearance. The overall mood is somber and dramatic.

**K
R
V
A
V
Ý

V
Í
T
R**

JAKOB MELANDER

panteon

**K
R
V
A
V
Ý
V
Í
T
R**

JAKOB MELANDER

**K
R
V
A
V
Ý

V
Í
T
R**

JAKOB MELANDER

panteon

Z dánského originálu
Øjsten
Rosinante, København 2013

Copyright © Jakob Melander & Rosinante&Co., Copenhagen 2013

Published by arrangement with the Gyldendal Group Agency

Copyright © 2015 by Panteon

Cover © 2015 by Emil Křížka

Translation © Robert Novotný 2015

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložil: Robert Novotný

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in Czechia

ISBN 978-80-87697-30-6

Květen 1953

Øresundem fičí vítr a na vrcholcích vln se v chladném jarním večeru dělá pěna. Červené slunce visí nízko nad zemí, od Amageru táhnou fialové pruhy mraků. Ve stoupavém proudu vzduchu křičí hejno racků stříbřitých a krouží nad mršinou, která se ve vysokých vlnách pohupuje. Na břehu skupina skautů zlézá valy okolo charlottenlundske pevnosti a husím pochodem jde po svazích zarostlých trávou zase dolů. V řadě jeden za druhým, jako lumíci, lezou mezi keře a zase ven. Po pobřežní silnici projede tu a tam auto, jinak je všude pusto.

Malým klukům se klepou kolena, jsou modří zimou, krčí se, slézají dolů a mizí za dělostřeleckými bateriemi a potom se zase objeví o kus dál. První racek se snese k zemi a urve z nafouklého břicha mršiny cár bělavého masa, pak ho rychle následuje druhý. Skauti došli do půlky hráze vedoucí ke břehu, k pobřežní silnici a k charlottenlunskému zámeckému parku, který vypadá jako les.

Jako poslední jde větší, kostnatý kluk a potácí se za ostatními. V silném fičáku lapá po dechu. Na ty, co jdou před ním, ztrácí pořád víc.

Vepředu se zpívá. Vítr jim rve hlasy od úst a vrhá útržky zpěvu dozadu, jemu do tváře.

*Tlustoch a Nudle se šli proběhnout,
utíkaj daleko, Tlustochovi kařata prasknou.
Nudle běží dál, líbá ho každá holka,*

*nakonec ten sprosták
políbil námořníka Pepka.*

*Nudle, Nudle, ale teď si pozor dej –
Tlustoch už jde, v ruce nůž řeznickej.
Nudle, Nudle, ale teď si pozor dej –
Tlustoch už jde, v ruce nůž řeznickej.*

Kluci se jako had táhnou přes pobřežní silnici a mizí mezi kmeny stromů. Louda musí počkat, až po cestě směrem na sever projede osamělý kabriolet. Když projíždí kolem něj, z místa spolujezdce se na něj usměje blondatá dívka. Pak jsou pryč, a on může přejít.

Mezi stromy ještě vibruje ozvěna hlasů ostatních kluků.

Nudle, Nudle, ale teď si pozor dej –

Na druhé straně silnice přidá do kroku a popobíhá. Batoh mu na zádech poskakuje. Studený kovový rám mu buší do ledvin. Brzy je slyšet jen vítr šumící v korunách stromů a jeho sípavý dech. Dvojitý buchot srdce v něm pumpuje. Stromy se mu před očima otáčejí. Jeden kořen po něm chmátne, popadne ho za nohu a on se zřítí k zemi. Zkroucené větve se natahují a chytají ho. Chce křičet, ale nemůže. Pusu má plnou půdy a shnilých listů. Neslyšně volá o pomoc a rozpřahuje ruce.

Pak je to najednou pryč. Leží na holé lesní půdě, lapá po dechu. Ošívá se, plive zem a listí. Je tu v tom přítmi sám. Pak to v korunách začne zpívat, je to pořád hlasitější. On se posadí, ruce sepnuté kolem kolenou, a zakryje si obličej. Ramínka se mu třesou.

Hlasy se už blíží.

Ječí s větrem, kroutí se nad ním i pod ním, vozí se na něm,

stoupají a klesají v pomalu se vinoucí kadenci, která je pořád hlasitější, jak namísto lehkého přítmí přichází noc. On neví, jak dlouho ten zuřivý nával hlasů trvá. Ví jen, že nakonec se před tím musí sklonit, nechá se tím zaplavit a ve tmě a hrůze zahyne.

Když ho muži se psy a svítilnami najdou, leží na zádech, napůl v tůňce, kolem pusy sliny, hlavu celou zamazanou, s divokým pohledem v očích. Hledali ho celé hodiny. Copak nic neslyšel?

Ale ano, vzlyká do kůže na krku velkému muži s domáckou vůní, dědečkovi, jenž ho bere do náruče. Hlasy. Slyšel hlasy.

Jeden z mužů chodí po palouku se svítilnou a vrtá se nohou v zemi. Hele, říká, nechtyli policajti za války toho pilota zrovna tady –?

Ale dědeček mu gestem a pohledem nakáže, aby mlčel. Dědeček, který rozhoduje, který vždycky ví všechno nejlépe.

Pak se vydají zpět k domu, kde čeká maminka. Která nikdy nemluví.

ČÁST 1.

Sobota 14. června

1

„Koukej, Gunnare.“

Johannesovi se hlas chvěl rozčilením, drobné tělíčko se mu třásl napětím. Gunnar se pro sebe usmíval. Zaměstnání průvodce přírodou na Amagerských lukách bylo pro něj snem od té doby, co sem chodil jako skaut. Vstávat tak brzy a nechávat přítelkyni doma v posteli, to ho samozřejmě nebavilo. Ale tohle, to za to všechno stálo. Děti, rozestoupené za ním, se tomu oddávaly tělem i duší, seděly na bobku, klečely na kolenou. Hltaly každé jeho slovíčko, každý pohyb. Voda plná řas tichounce šplouchala o písčité a zarostlý břeh. V korunách stromů visících nad vodu si prozpěvoval lehký větřík. Z jezera sledoval jejich podivné počínání osamělý racek.

Johannes seděl na bobku, skoro až dole u okraje vody, a ukazoval na suché zbytky, jež visely ze stonku nějaké rostliny. V mírném větříku se pohupovaly.

„Výborně, Johannesi. Pojdte se sem všichni podívat, co Johannes našel.“ Gunnar počkal, dokud se kolem něj neshromáždily všechny děti, a pokračoval. „Tohle je pokožka z nymfy velkého šídla hnědého, jednoho z našich největších druhů hmyzu. Šídla mají proměnu nedokonalou. To znamená, že neprocházejí stadiem kukly.“ Díval se kolem dokola, aby se ujistil, že to všichni chápou. Děti mu visely na rtech. „Nymfy žijí ve vodních tocích a v tůních až tři roky. Pak, když jsou dost staré, asi tak v květnu, červnu nebo červenci, vylezou na břeh a z pokožky se svléknou. Vidíte tyhle bílé nitky? To je dýchací trakt, který se ke konci stadia nymfy otevře, aby šídlo mohlo vylézt ven. Říká se jim vzdušnice –“

„A jak se pohybují?“ ptalo se jedno z dětí.

„No mají přece nohy.“ Gunnar se zasmál. S tím, co řekl pak, udělal vždycky štěstí. „Ale když sebou ve vodě potřebují pořádně mrsknout, pěkně si prdnou. Jejich střeva totiž fungují jako tryskový motor. A to je pak fofr.“ Ukázal rukou, jakým fofrem si to nymfa šídla dokáže vodou frčet. Děti smíchy div nepopadaly na zem. Jen pár dívek dělalo obličej a strčily hlavy k sobě.

Ze zadu ho za větrovku zatahal Izmael.

„Počkej chvíli, Izmaeli. Jen co tohle...“

Kluk ho zatahal znovu.

„Gunnare, podívej se. Co je to?“

„Kde?“ Gunnar se otočil.

„Tamhle.“ Izmael ukazoval dál podél břehu. Bylo to napůl skryté za několika keři, až u samého břehu. Něco velkého, na slunci nějak nažloutlého. Zpola to vřezlo v temné, nehybné vodě.

Udělalo se teplo. Měl by si tu větrovku sundat.

„To nevím, Izmaeli. Půjdeme se na to podívat.“

V čele hloučku šel Gunnar pomalu podél břehu. Po několika krocích se zastavil. Nad nimi nějaké letadlo za sebou táhlo přes nebeskou modř bílý pruh.

„Radši počkejte tady, mládeži.“

Ležela nahá na zádech, napůl na břehu, roztažené nohy od kolenou dolů ve vodě. Pokožku měla žlutavou, jako z vosku. Černé vlasy jí v suchých, neživých chomáčích ležely přes obličej.

Váhavě popošel o krok blíž. Z temné díry pod jejím obočím se vznesla moucha a s bzukotem odlétla nad klidnou vodu.

Jedno z dětí se za ním rozplakalo.

2

Sestupná basová linka Johna Paula Jonese fungovala jako pornuré pozadí pro nervózně těkavou kytaru Jimmyho Page. Kombinace basy Fender a Telecasteru duní člověku v hlavě přesně tím nepopsatelným, fantastickým způsobem, který je lepší než drogy a skoro stejně dobrý jako sex.

*Been dazed and confused for so long it's not true
Wanted a woman, never bargained for you*

„Člověče, posloucháš mě?“ Z hlavy Ulrika Sommera na druhé straně velkého, tmavého psacího stolu zbyla na pozadí obrovského panoramatického okna jen silueta. Jeho obličej byl jako jedna černá plocha, až na oči. Ty mu svítily.

„Ano.“ Lars se se svým skoro dvoumetrovým, čtyřiačtyřicetiletým tělem pohupoval na špičkách, oči zavřené. Kancelář páchla linoleem, prachem a starým potem.

*Lots of people talkin', few of them know
The soul of a woman was created below*

Crescendo.

Celé první album Led Zeppelin měl v sobě uložené jako na harddisku, stačilo jen zapínat a vypínat, jak se mu chtělo.

Lars otevřel oči. Když se podíval ulicí Edvarda Falcka, za siluetou svého starého kamaráda viděl koruny stromů v Tivoli. Nad nimi do výšky čněla věž nebeského kolotoče a gondoly na ruském kole vypadaly v ranním světle nad zelenými stromy

jako zmrzlé kapky. Za nimi byl vidět hotel SAS a vpravo pak Glyptotéka se zahradou připomínající oázu. V noci přšelo. Všechno bylo svěží, s čistými barvami.

Takový výhled měl Ulrik už spoustu let a zřejmě ho bude mít i dál. Ale mezi nimi dvěma se stalo něco, co se už nedá vrátit. Někde mezi minulostí a přítomností se všechno změnilo.

Nezdálo se, že to Ulrik tak docela pochopil.

„Hm.“ Zástupce policejního komisaře si mnul čelo, díval se na psací podložku na svém stole, hrál si s horním knoflíkem na saku uniformy. Pak si odkašlal.

„Kdes byl?“

Lars se podíval stranou a zakašlal.

„Letěl jsem do Atén, půjčil jsem si auto a jel jsem, dokud to nešlo dál.“

„Aha. A kdepak to bylo?“

„Není to snad jedno?“

„Já vlastně...“ Ulrik si povzdychl. „Jsem tvůj kamarád.“

„To neznáš. Kato Vasiliki. Místečko, kam se jezdí koupat Řekové. Není tam co dělat. Je to díra.“

Ulrik vypadal, jako by přemýšlel. To mu šlo. Vypadat, jako že přemýšlí. Právě tahle schopnost mu víc než která jiná pomohla k té poslední hvězdičce na výložkách. Pak se usmál. Od ucha k uchu.

„No jo, ale to je přece fajn.“ Ulrik posunul plnicí pero na stole o pět centimetrů doprava a seděl s rukama složenýma před sebou. „Těší mě, žes měl dobrou dovolenou. Jestli ji tady někdo potřeboval, tak právě ty.“ Na chvíli se odmlčel. „Byl bych rád, kdyby to dál šlo tak jako dřív. A doufám...“

Když Ulrik mluvil, do očí se Larsovi nepodíval. Ten ho neposlouchal. Vlastně bylo zvláštní, že ho to nenapadlo dřív, jak moc se Ulrik podobá lasičce. Pusa se zvířeti otvírala a zavírala, ale nevyšla z ní ani hláška. Lars přemýšlel o svých pocitech,

hledal v sobě hněv. Ale ten byl pryč. Zůstala jen velká prázdná díra.

Byl zase doma.

Jak lasička pohybovala pusou, staly se z toho zvuky a slova.

„... a abych dokázal, že to myslím vážně, schoval jsem ti tohle: Povedeš vyšetřování vraždy. Volali sem na oddělení před půlhodinou. Je to na Amagerských lukách.“ Lasička mu přes stůl podala tenkou složku. Lars po ní automaticky natáhl ruku. Jejich ruce o sebe zavadily. Oba se podívali stranou.

Ulrik vstal a přejel si dlaní po saku uniformy.

„Vítej doma. Je dobře, že tě tu zase máme.“ Zaváhal. Pak natáhl ruku. Lars si přehodil složku do levice a mechanickým pohybem Ulrikovu nataženou ruku stiskl. Potřeboval vypadnout. A to hned.

„Počkej,“ řekl Ulrik. „Přišla sem nějaká holka z Koldingu. Že prý je šikovná. Chce se podívat, jak se to dělá u nás tady ve velkoměstě. Říkal jsem si, jestli by ses jí nemohl ujmout.“ Ulrik se podíval na nějaký list papíru na svém stole. „Bissenová – Sanne Bissenová.“

Lars zamžoural. Povzdychl si. Zrovna tohle mu ještě scházelo.

„Jdu si najít služební vůz.“

Ulrik se usmál. Pravděpodobně úlevou.

Lars si hodil bundu přes rameno, otevřel dveře a znovu se otočil.

„Šéf vražd je u sebe?“

Ulrik si zrovna sedal a samým překvapením do křesla poslední kousek dopadl.

„Ehm, dneska? Myslím... nemá volno?“

Lars neodpověděl a odešel, konec Ulrikovy věty za ním utály dveře.

Venku v předkanceláři několik vteřin nerozhodně stál, vy-

táhl z náprsní kapsy obálku a škrábal si její hranou o trošku moc dlouhé strniště. Pak pokynul Ulrikově sekretářce, která zrovna měla delší telefonní hovor, šel k přihrádkám na poštu a položil obálku do té, která patřila šéfovi oddělení vražd.

3

Lars jel Dělostřeleckou ulicí až tam, kde obchodní aktivity sestávaly povětšinou z autovrakovišť, rozpadajících se skladištních budov pomalovaných graffiti, které už vlastně nikdo nevyužíval, z autobusových garáží a zarostlých stavebních parcel. Na druhé straně přístavu stála na pozadí jasně modrého nebe elektrárna a teplárna H. C. Ørsteda. Zahnul do ulice u skládky a dojel prašnou cestou na Amagerská luka. Dál pokračoval spletí pěšin podle toho, jak ho v praskajícím mobilu naváděl Toke.

Za ním se vznášela vířící oblaka prachu. Dál vpředu se otvírala černá plocha moře, na druhé straně rostly keře a stromy. Na okraji vody stáli kolegové v křiklavě žlutých vestách. Přejel přes můstek a zaparkoval za dodávkou techniků.

„Fajn, Toke. Už jsem tady.“

Lars zatáhl ruční brzdu a otočil klíčkem v zapalování. Motor zahekal a zhasl. Lars krátce zabubnoval prsty na volant a vystoupil. Před ním se cesta stáčela doleva. Za řadou aut bylo houští keřů a malých stromů. Od vší té zeleně se odrážely Tokeho světlé rozčepýřené vlasy.

Lars zabouchl dveře vozu a vydal se k němu.

„Jak to vypadá?“

„Pojď se radši podívat sám.“ Toke zvedl policejní pásku, aby ji Lars mohl podlézt, a vedl ho hustým křovím ke břehu.

„Mimořádně: tak tě tu zase vítám.“ Toke odtáhl na stranu větev, aby Lars mohl projít. „Měl ses... byl to prima výlet?“ Lars neodpověděl a Toke se stejnou kadencí pokračoval: „Nášel ji nějaký průvodce přírodou. Byl se tu podívat na tuňky se

čtvrtou třídou ze školy Pedera Lykkeho. Kdybys s ním chtěl mluvit, sedí pořád někde v autě.“

„V sobotu?“

„Průvodce žádný jiný den nemohl.“ Toke pokrčil rameny.

Lars zabručel a obešel jámu plnou bláta.

„Hýbali s ní?“

„Ne. On se prý ničeho ani nedotkl. Tak jsme tady.“

Voda plná řas sténala pod červnovým sluncem a ani se nehnula. Nad nimi křičela čejka. U břehu hekticky pobíhali lidé. Allan Raben, který se vždycky hned zpotil, stál v předklonu a zkoumal cosi na zemi mezi křovím a okrajem vody. Kousek stranou stáli dva policajti v uniformě a popíjeli kávu z termosky. Tři technici v bílých oblecích, s maskami na obličejích a návleky na botách zajišťovali stopy. Frelsén stál ve vodě a skláněl se nad žlutavě bílým tělem, které trčelo z vody ven a zpola leželo na břehu. Ten jako jediný měl holínky. Na nose mu visely brýle ve zlatých obroučkách, vlasy mu trčely do vzduchu. Jeden z techniků na Larse zamával. V tmavém obličejích se mu zatřpytily zuby.

„Ahoj, Larsi. Rád tě zase vidím. Už jsme skoro hotoví, pak se do toho můžete pustit vy.“

„To je krásá, Binte.“ Lars se otočil k Tokemu. „Toho průvodce nech běžet. Řekni mu, že možná zavoláme později. Kde je ta... Bissenová?“

„Bissenová?“

„Sanne Bissenová. Policejní asistentka z Koldingu.“

„Stojím tady,“ ozval se za ním chraptavý ženský hlas. Její jutský přízvuk nebyl tak nápadný, jak očekával.

Otočil se. Za ním stála hezká světlovláska s nataženou rukou. On jí taky podal ruku. Měla pevný, suchý stisk. Byla vysoká, skoro hubená. Rozcuchané vlasy jí spadaly přes krk a uši, ale z živých šedých očí si je odhrnula. Nos a tváře měla posypané pihami. Měla džíny a na nohou až moc velké holínky.

„Ty jsi určitě Lars.“ Usmála se. Lars se taky pokusil o úsměv. Šlo to překvapivě dobře.

„Vítej.“ Pak kývl směrem k mrtvému tělu a podíval se na ni. Nemohlo být na škodu se podívat, co v ní je. „Můžeš mi rychle říct, jak to vypadá?“

Sanne se podívala z Tokeho na soudního lékaře Frelséna, který se mělkou vodou brodil k nim. Za chůze si sundal latexové rukavice.

„Jo, takže –“

„Nech ji být.“ Frelsén si strčil rukavice do zadní kapsy. „Tohle je zajímavé. Ona je prezervovaná. Stejnou metodou, jaká se používá u mrtvých těl darovaných na vědecké účely.“

„Takže podle vás jde o hanobení mrtvol?“ Sanne měla tváře celé červené.

„Když někdo daruje svoje tělo vědě, zřídka kdy odchází z údolí nářků, kterým tenhle svět je, s kulkou v srdci.“ Frelsén si ukazováčkem postrčil brýle výš na nos. „Je to opravdu lahůdka, hned nad levým prsem. V místě, kde kulka vnikla do těla, našel Bint slaboučkou korónu od střelného prachu. A pak jí vyřízli oči.“

Rozhostilo se ticho.

„Bint?“ zeptala se Sanne po chvíli. Hlas se jí třásl jen nepatrně.

„Wallid Bint,“ vysvětloval Lars. „Křestním jménem mu říkáme málokdy. Dobře,“ řekl pak Frelsénovi. „Můžeš to vzít od začátku?“

„Pojďte se mnou.“ Frelsén na ně mávl, aby šli za ním, a sám šel do vody, okolo mrtvol na druhou stranu. Lars, Sanne a Toke zůstali stát na břehu. Allan stál na okraji vody kousek odtamtud.

Ve vzduchu visel zápach připomínající nemocnici a mísil se s pachem řas. Lars se podíval dolů.

Ležela na zádech, nahá, s lehce roztaženými nohama. Pod zády měla nějaký kořen, prsa vystrčená. Mrtvola měla nepřirozený, žlutavě bílý odstín, vypadala jako z gumy. Od kolenou dolů ji zakrývala voda, zbytek těla ležel na břehu. Tmavé pubické ochlupení buď bylo hodně skrovné, nebo začalo růst poté, co se oholila. V posmrtné ztuhlosti měla obě předloktí natažená kolmo vzhůru a ve zkrouceném obličejí výraz hrůzy a znechucení. Nad levým prsem byla vidět roztržená díra od kulky.

„Mladá žena,“ řekl Frelsén. „Pravděpodobně z východní Evropy, pravděpodobně prostitutka. Usmrtila ji kulka, která jí prošla srdcem. Soudě podle stavu tu neležela víc než osm hodin.“ Zvedl mrtvé z vody spodek nohy tak, aby viděli na její prsty. Mohli si všimnout, jak má pokožku svráštělou, ale taky poznali, že rozklad těla moc nepokročil. Frelsén vytáhl z náprsní kapsy malou baterku a posvítil do směsi bláta, řas a písku pod jejím levým ramenem. Něco se tam zalesklo.

„Podle Binta je to sklo.“

Lars se podíval přes vodu směrem k Ørestadu, schovanému za nízkým porostem.

„Jak je to dlouho?“

Frelsén se narovnal v zádech.

„... co umřela? Na to ji musíme ještě ohledat. Ale už teď bych řekl, že by se dala předložit následující chronologie: Nejdřív jí vyřízli oči – zřejmě jí dali něco na umrtvení, když jsou ty řezy tak čisté – a potom ji zastřelili.“

„Byla... byla při vědomí... během toho?“ Sanne si odkašlala.

„Když jí vyřezávali oči? To sotva. A potom? Soudě podle výrazu v tváři ano.“

„Fujtajksl,“ zašeptal za nimi Allan. Dokonce i technici přestali pracovat.

Lars zvýšil hlas.

„Kdy ji přivezli sem?“

Allan si vzal na pomoc svůj poznámkový blok.

„Tadyhle tím křovím sem někdo táhl něco těžkého. Bint našel několik vláken z jakési látky, možná z koberce do auta. Konečně jsou tu šlápoty, velikost pětáctýřicet. A nahoře u cesty jsou taky stopy po pneumatikách.“ Allan ukázal palcem přes rameno.

„Dobře,“ řekl Lars. „Zavolejte sem psy. Uvidíme, jestli něco najdou.“

Frelsén si mnul ruce.

„Vítej zpátky z dovolené, Larsi. Tak pojdte – sem dolů,“ rozkazoval rozhodným hlasem někomu za nimi. Dolů po zarostlém svahu tam balancovali s nosítky dva sanitáři.

Lars zavřel oči. Nejradši by zase byl na Kato Vasiliki. V Nikkiho pobřežní restauraci. Aby zase nemusel dělat nic jiného než popíjet frappé a püllitry amstelu a koukat přes vodu na Patras.